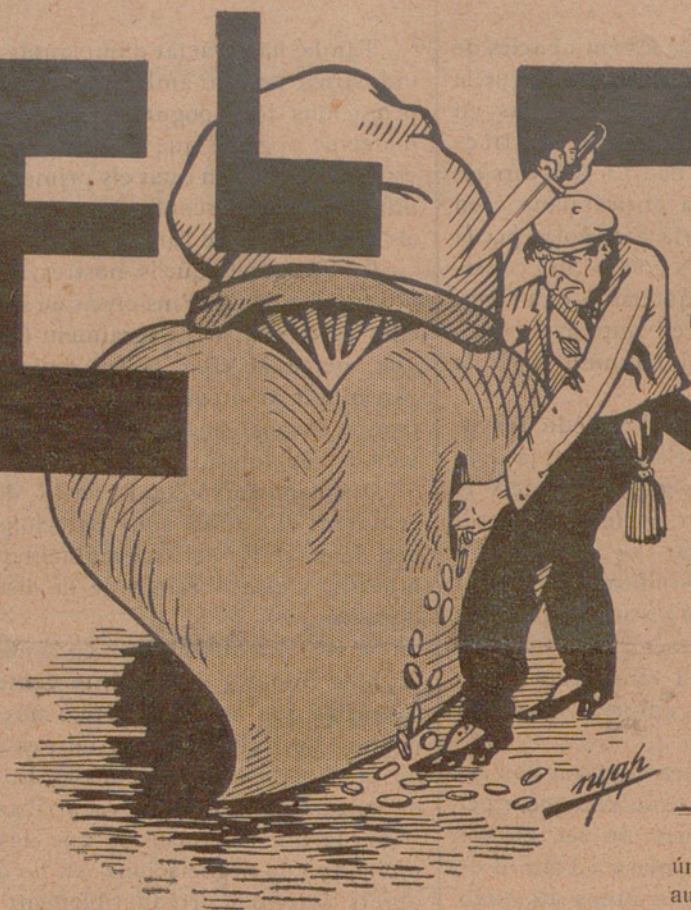

EL COR DEL POBLE

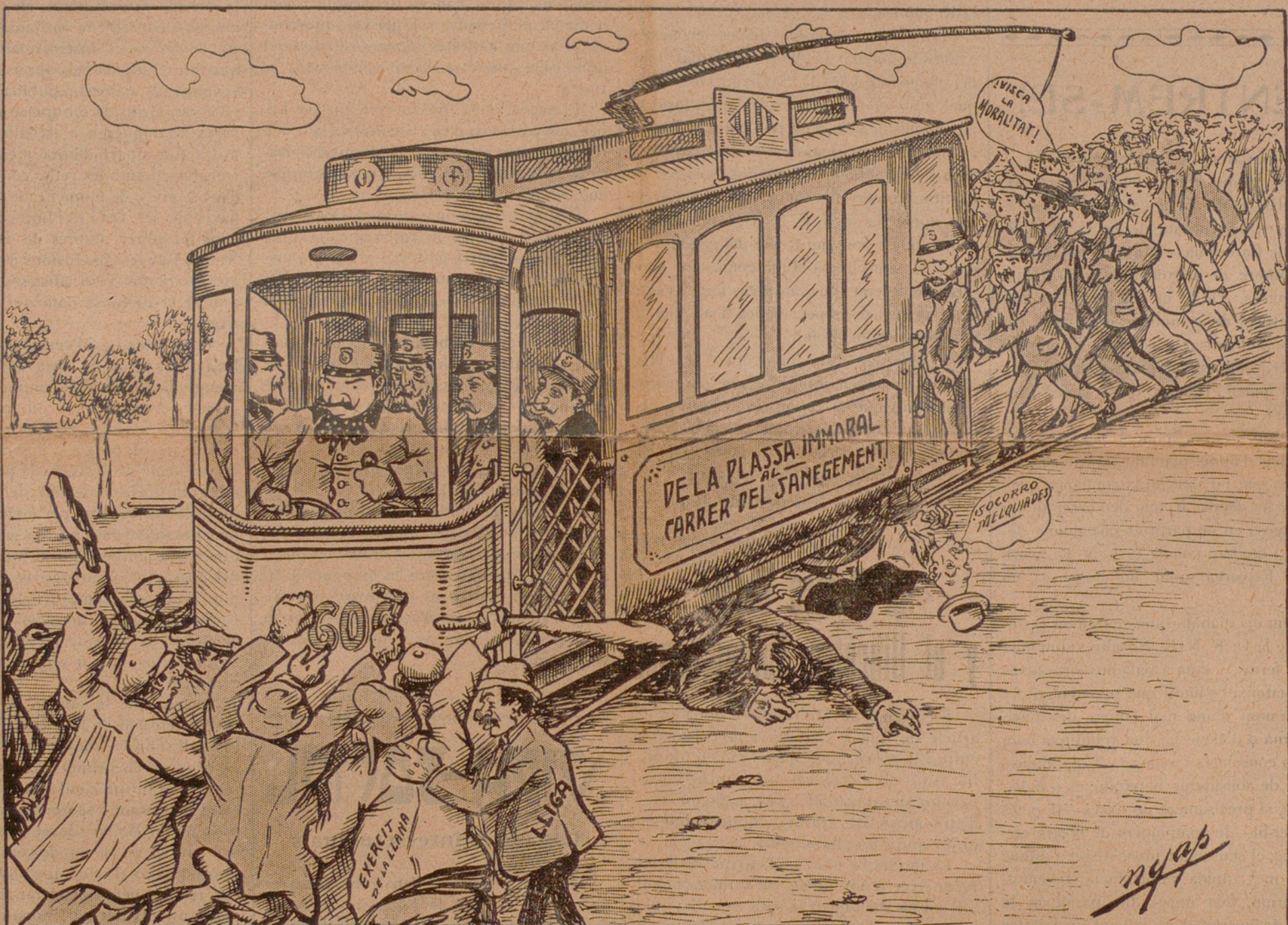
**SEMANARI
D'ESQUERRA CATALANA**

5 cts.

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. No's retornen els originals.

SURT ELS DIJOUS

Redacció y Administració
Carrer de Sant Pau, 75, pral.

El Cor del Poble: - Amunt, Ponencia, la maneta al 9 i res de tocar la campaneta!

LA CREUADA DEL ODI

Les sangs ens bullen. Els enemics seculars de la lliberació autonòmica de Catalunya han clavat una vegada més llurs verinosos uials a un projecte de llei de migrada descentralització. No es el projecte a discutir lo que s'ha impugnat; es la borratxera de l'odi lo que s'ha vomitat contra Catalunya.

La sort que pugués cabre-li a les Mancomunitats poc ens indignaria, car no hi xifràvem pas totes les nostres ilusions. Lo que fa eixir-nos de fugó, es que solapadament se combatin nostres justes reivindicacions nacionals amparats per l'arnada capa d'una pretesa unitat—assolida sens dubte, per dret diví—i en nom d'un amor, que més sembla de burdell que de afecte a la patria.

La unitat a Espanya la componen

quatre dotzenes de cacics, feudals de llogos i llogarets, que formen com una mena de comandita. Tots els primats del règim en posseïxen accions d'aquesta entitat. Ells, com a únics amos, envien a les terres que dominen als seus governadors, als seus jutges, nomenen alcaldes i demés principis d'autoritat d'aquest engranatge burdcrata i oligarquic als seus més incondicionals servents. L'encasillat els dona adictes pera legislar al seu caprici i conveniencia. Ells són l'Estat: ho són tot. Al atacar-los, ho titllen d'insult a la patria. A canvi d'ascensos i condecoracions retribuïdes, el braç militar els hi presta els canons i els màusers...

Els homes de la Restauració, els puntals del règim podrit amb el seu dinastisme han arruïnat la península i sarcàsticament marxamen l'amor a la patria! L'estima que li tenen es germana del que sent la sangonera pel malalt! Són els fallits de

lo que se nomena *honor nacional*, car per llur toçuderia en rompre amarres perdérem homes, quartos i vaixells quan les darreres guerres colonials. Són els que han tacat l'història d'Espanya amb la sang innocent vessada en els fossos de Montjuic, a Alcalà del Valle, a la Corunya, a Infiesto, a Jumilla, a bordo del Numancia...

Els que, sòrdits als clams de pà i cultura, priven el conreu de la terra, la construcció de canals, pantans, carreteres i vies de comunicació; entreguen l'ensenyança als paràsits ensotanats, i fan poc menys que impossible tota iniciativa particular.

Ofeguen al poble amb tributs, gavelles i contribucions exorbitants, per lo qual ciutats enteres emigren a la recerca de terres més hospitalaries aont treballant puguin menjar. I per torna, com si sobresin braços desvagats, envien la joventut

a morir en el rocam africà, a la defensa dels seus interessos, en tant nostres camps queden erms.

L'amor a la patria d'aquests polítics es més repugnant que'l que diuen tenir a la femella els explotadors de la seva carn.

Desde en Maura an en Moret, desde en Canalejas an en Cierva, passant per en Weyler, en Romanones i demés faràndula centralista continuament se burlen del poble català, i ja n'estem més que tips, i per acabar amb tanta farsa ens valdrem de totes les armes!

Els catalans demanem lo que es ben nostre, cridares unitaristes! Per lo tant no es propi sentir plassa d'altruistes, fent-nos una concessió; fora millor que reconeguessin que'ns tornen lo que en justícia ens ha pertenescut sempre i encara agrair-nos com a favor degut a nostra tolerancia, la mercè que us hem fet per espai de tant temps deixant-vos gaudir de indiscutibles